

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษา

วิทยานิพนธ์นี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความคิดของผู้ใช้แรงงานหญิง ที่ถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำกลางจังหวัดสมุทรปราการ โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษา คือ

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความคิดของผู้ต้องขังหญิง ซึ่งเป็นผู้ใช้แรงงาน
2. เพื่อศึกษาผลกระทบที่มีต่อครอบครัวของผู้ใช้แรงงานหญิง ในระหว่างที่ถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำ

3. เพื่อศึกษาถึงความคาดหวังของผู้ใช้แรงงานหญิงภายหลังจากพ้นโทษ

สำหรับการศึกษาในครั้งนี้ เป็นกรณีศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ(Qualitative Research) โดยได้ทำการสัมภาษณ์ผู้ต้องขังหญิงซึ่งเป็นนักโทษเด็ดขาดจำนวน 92 คน เพื่อทราบถึงสภาพชีวิตความเป็นอยู่ สถานความคิดที่ได้กระทำ และสาเหตุที่ต้องหาว่ากระทำความคิด จากนั้นทำการคัดเลือกผู้ต้องขังหญิงที่เป็นผู้ใช้แรงงาน จำนวน 10 คน มาทำการศึกษาแบบเจาะลึก เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความคิด รวมทั้งทำการสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาถึงสาเหตุของการเพิ่มหรือลดลงของผู้ต้องขังหญิง กลไกการจัดการกับผู้ต้องขังหญิง และความคาดหวังของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเมื่อผู้ต้องหาพ้นโทษ ผลการศึกษารูปได้ดังนี้

1. ภาพรวมของผู้ต้องขังหญิง

1.1. อายุของผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความคิด ส่วนใหญ่จะมีอายุอยู่ในช่วง 26 - 30 ปี มีจำนวนถึง 24 คน คิดเป็นร้อยละ 26.09 ส่วนผู้ต้องขังที่กระทำความคิดน้อยที่สุดจะมีอายุเกิน 50 ปี มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.17 และยังพบว่าผู้ต้องขังที่กระทำความคิดจะมีอายุเกิน 20 ปี ทุกคน

1.2. การศึกษา พบว่า ผู้ต้องขังที่กระทำความคิดส่วนใหญ่จะมีการศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาตอนปลาย มีจำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 60.87 ส่วนผู้ต้องขังที่กระทำความคิดน้อยที่สุดจะมีการศึกษาอยู่ในระดับที่ไม่จบการศึกษาในชั้นประถมศึกษาตอนต้นและสูงกว่ามัธยมศึกษาตอนปลาย มีจำนวนระดับละ 3 คน คิดเป็นระดับละ 3.26 เปอร์เซ็นต์

1.3. สถานภาพการสมรส พบว่า ผู้ต้องขังที่สมรสและอยู่กับสามีจะมีการกระทำ ความผิดมากถึง 45 คน คิดเป็นร้อยละ 48.91 ส่วนผู้ต้องขังหญิงที่กระทำความผิดน้อยที่สุดจะมี สถานภาพสมรสแบบเป็นหม้าย มีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 8.70

1.4. จำนวนที่นั่งในครอบครัว พบว่า ผู้ต้องขังที่กระทำความผิดส่วนใหญ่ จะมี จำนวนที่นั่งในครอบครัวอยู่ระหว่าง 4 - 6 คน มีจำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 42.39 ส่วนผู้ต้อง ขังที่เป็นลูกคนเดียวของครอบครัว จะกระทำความผิดน้อยที่สุด มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.17

1.5. อาชีพของผู้ต้องขัง พบว่า ผู้ต้องขังที่ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปจะกระทำ ความผิดมากกว่าอาชีพอื่น ๆ มีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 40.22 ส่วนผู้ต้องขังที่ประกอบอาชีพ เป็นเด็กเสิร์ฟและค้าประเวณีด้วย มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.09

1.6. อาชีพของสามีของผู้ต้องขัง พบว่า ผู้ต้องขังที่มีสามีประกอบอาชีพรับจ้างทั่ว ไป จะกระทำความผิดมากกว่าอาชีพอื่น ๆ มีจำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 54.35 ส่วนกรณีที่สามี ของผู้ต้องขังประกอบอาชีพค้าขายทั่วไป จะมีผู้กระทำความผิดน้อยที่สุด มีจำนวน 4 คน คิดเป็น ร้อยละ 4.35

1.7. ภูมิลำเนาเดิมของผู้ต้องขังหญิง พบว่า ผู้ต้องขังที่กระทำความผิดส่วนใหญ่ จะ มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดสมุทรปราการ มีจำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 42.39 ส่วนผู้ต้องขังที่มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดอื่น ๆ ของประเทศนั้นจะกระทำความผิดน้อย คือจะมีจังหวัดละ 1 หรือ 2 คน เท่านั้น

1.8. อาชีพของบิดามารดา พบว่า ผู้ต้องขังที่มีความมียาเสพติดทำไรก็ตามจะมีผู้กระทำ ความผิดมากถึง 55 คน คิดเป็นร้อยละ 59.87 ส่วนผู้ต้องขังที่มีความมียาเสพติดรับราชการนั้นจะมีการ กระทำความผิดเพียง 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.17 กรณีผู้ต้องขังที่มารดาประกอบอาชีพทำไรก็ตามจะ กระทำความผิดมาก คือ มีจำนวน 29 คน คิดเป็นร้อยละ 31.52 ส่วนกรณีผู้ต้องขังที่มารดาไม่อาชีพ รับจ้างทั่วไปจะกระทำความผิดน้อยกว่า คือ มีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 15.22

1.9. ความสัมพันธ์ของบิดามารดา พบว่า ผู้ต้องขังที่บิดามารดาอยู่ด้วยกันจะ กระทำความผิดมาก มีจำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 75.00 เนื่องจากบิดามารดาต้องออกทำงาน นอกบ้าน ไม่มีเวลาอบรม สั่งสอน หรือให้คำแนะนำ ส่วนกรณีผู้ต้องขังที่บิดามารดาเสียชีวิตแล้วทั้ง คู่ก่อนถูกคุมขังไม่นานจะกระทำความผิดน้อย มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.09

1.10. การอยู่อาศัย พบว่า ผู้ต้องขังที่อาศัยอยู่กับสามีและลูก จะกระทำความผิดมาก มีจำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 48.91 แต่ผู้ต้องขังที่อาศัยอยู่กับผู้อื่น จะกระทำความผิดน้อย มี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.35

1.11. คดีที่กระทำคามผิด พบว่า ผู้ต้องขังที่กระทำคามผิดเกี่ยวกับยาเสพติดมีจำนวนมากถึง 56 คน คิดเป็นร้อยละ 60.87 และผู้ต้องขังที่กระทำคามผิดจำนวนรองลงมาเป็นการผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน มีจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 23.91

1.12. รายได้ต่อเดือนของผู้ต้องขัง พบว่า ผู้ต้องขังที่กระทำคามผิดส่วนใหญ่ จะมีรายได้น้อยกว่า 4,000 บาท มีจำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 59.78 ส่วนผู้ต้องขังที่มีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 4,000 บาท มีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 40.24

1.13. ความพึงพอใจในรายได้ พบว่า ผู้ต้องขังส่วนใหญ่ที่กระทำคามผิดจะไม่พอใจกับรายได้ที่ได้รับมากถึง 72 คน คิดเป็นร้อยละ 78.26 ส่วนผู้ต้องขังที่พอใจกับรายได้ที่ได้รับมีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 21.74

1.14. ภาวะหนี้สิน พบว่า ผู้ต้องขังที่กระทำคามผิดส่วนใหญ่ จะมีหนี้สินมากถึง 64 คน คิดเป็นร้อยละ 69.57 ส่วนผู้ต้องขังที่ไม่มีหนี้สินเพราะมีรายได้จากการกระทำคามผิด มีจำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 30.43

1.15. ภาวะในการเลี้ยงดูผู้อื่น พบว่า ผู้ต้องขังที่กระทำคามผิดส่วนใหญ่จะต้องรับภาระในการเลี้ยงดูผู้อื่น มีจำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 98.13 ส่วนผู้ต้องขังที่ไม่ต้องรับภาระหรือเลี้ยงดูผู้อื่นจะกระทำคามผิดเพียง 10 คน คิดเป็นร้อยละ 10.87

2. การศึกษาแบบเจาะลึก

จากการศึกษา ผู้วิจัยได้คัดเลือกคดีที่น่าสนใจ โดยคัดเลือกจาก 5 ฐานความผิด คือ

- (1). ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด มีผู้กระทำคามผิดถึง 56 คน คิดเป็นร้อยละ 60.87
- (2). ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน มีผู้กระทำคามผิด 22 คน คิดเป็นร้อยละ 23.91
- (3). ความผิดเกี่ยวกับการเป็นธุระในการจัดหาหญิงบริการ มีผู้กระทำคามผิด 2

คน คิดเป็นร้อยละ 2.17

- (4). ความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณี มีผู้กระทำคามผิด 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.09
- (5). ความผิดเกี่ยวกับการฆ่าคนตาย มีผู้กระทำคามผิด 4 คน คิดเป็นร้อยละ 4.35

จาก 5 ฐานความผิดดังกล่าวข้างต้นนั้น ผู้วิจัยได้คัดเลือกความผิดที่น่าสนใจออกมาได้เป็น 10 กรณี คือ

กรณีที่ 1 ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ซึ่งแบ่งเป็น 2 แบบ คือ

1.1. ความผิดเกี่ยวกับครอบครองยาเสพติด “ มียาเสพติดให้โทษประเภทที่ 1 (แอมเฟตามีนหรือยาบ้า) ไว้ในความครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต ” เป็นกรณีของนางแดง อายุ 24

ปี ที่หันเข้าหายาเสพติด เพราะปัญหาทางครอบครัวที่บิดาไปมีภรรยาอื่น และปัญหาทางด้านเศรษฐกิจที่ครอบครัวมีฐานะยากจนจึงทำให้ต้องออกจากโรงเรียน และต้องหันไปพึ่งยาเสพติด

1.2. ความผิดเกี่ยวกับการจำหน่ายยาเสพติด “ มียาเสพติดให้โทษประเภทที่ 1 (แอมเฟตามีนหรือยาบ้า) ไว้ในความครอบครองเพื่อจำหน่าย ” กรณีนางค้า อายุ 49 ปี ครอบครัวมีฐานะยากจน สมัยเด็กบิดาต้องเสียชีวิต มารดาก็ไม่ดูแล กลับยกให้เป็นบุตรบุญธรรมของคนอื่น เวลาโตขึ้นมีสามีก็ไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตอีก เพราะสามี 2 คนแรกไปมีภรรยาใหม่ พอมาพบกับสามีคนที่ 3 ก็ติดยาเสพติดอีก ประกอบกับฐานะทางครอบครัวก็ยากจน จึงต้องหันไปจำหน่ายยาเสพติด

กรณีที่ 2 ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ซึ่งแบ่งเป็น 5 แบบ คือ

2.1. ความผิดเกี่ยวกับ “ ลักทรัพย์ ” เป็นกรณีของนางสาวนิต อายุ 27 ปี มีการศึกษาน้อย ครอบครัวมีฐานะยากจน บิดามารดาแยกกันอยู่ ต้องช่วยเหลือ หาเลี้ยงตนเองมาตั้งแต่เด็ก จึงทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้เงินมาใช้จ่าย

2.2. ความผิดเกี่ยวกับ “ ชักยอกทรัพย์ ” เป็นกรณีของนางไอ้ อายุ 32 ปี ที่กระทำความผิดเพราะฐานะทางบ้านยากจน สามีก็ต้องถูกออกจากงาน นางไอ้จึงต้องรับผิดชอบบุคคลทุกคนในครอบครัว และต้องผ่อนส่งค่าบ้าน และค่าเล่าเรียนของบุตรทั้งสองด้วย

2.3. ความผิดเกี่ยวกับ “ ชิงทรัพย์ ” เป็นกรณีของ นางคิม อายุ 23 ปี ครอบครัวมีฐานะยากจน ได้รับการศึกษาน้อย และบิดามารดาไม่มีเวลาอบรมสั่งสอน และได้หย่าร้างกันไปเป็นที่สุด พอมีสามีสามีก็ติดยาเสพติด ต่อมานางคิมก็ติดยาเสพติดด้วย และเหตุที่กระทำความผิดขึ้นเพราะ สามีเสียชีวิต จึงเกิดอาการกลัวไม่รู้จะหันหน้าไปหาใคร เงินทองก็ไม่มีใช้ จึงได้กระทำความผิดขึ้น

2.4. ความผิดเกี่ยวกับ “ ชิงทรัพย์ ” เป็นกรณีของนางอ้อย อายุ 26 ปี ครอบครัวมีฐานะยากจน มีการศึกษาน้อย ชอบเที่ยว เหตุที่กระทำความผิดเพราะไม่มีเงินพอใช้จ่ายจึงได้กระทำความผิดขึ้น

2.5. ความผิดเกี่ยวกับ “ ปล้นทรัพย์ ” เป็นกรณีของนางประทุม อายุ 28 ปี ครอบครัวมีฐานะยากจน ได้รับการศึกษาน้อย และบิดามารดาไม่มีเวลาอบรมสั่งสอนเพราะต้องจากบ้านมาตั้งแต่เด็ก ๆ เป็นคนชอบเล่นการพนัน เมื่อไม่มีเงินใช้จึงได้กระทำความผิดขึ้น

กรณีที่ 3 ความผิดเกี่ยวกับ “ การเป็นธุระในการจัดหาหญิงบริการ ” เป็นกรณีของนางค้า อายุ 42 ปี ครอบครัวมีฐานะยากจน มีการศึกษาน้อย ครอบครัวมีฐานะยากจน สามีก็มาเสียชีวิต นางค้าจึงต้องทำทุกอย่างเพื่อที่จะได้มีเงินมาเลี้ยงครอบครัว

กรณีที่ 4 ความคิดเกี่ยวกับ “ การค้าประเวณี ” เป็นกรณีของนางจิว อายุ 26 ปี มีการศึกษาน้อย ครอบครัวมีฐานะยากจน เมื่อมีสามี สามีก็ไม่ช่วยทำงานเลย เขาแค่เล่นการพนัน ชอบเที่ยว เจ้าชู้ และดื่มเหล้าตลอด บิดามารดาก็แก่มาอยู่แล้ว นางจิวต้องรับผิดชอบเลี้ยงดูบิดามารดา และบุตรเอง จึงยอมขายบริการเพื่อให้มีเงินไว้สำหรับเลี้ยงบุตร และบิดามารดาของตน

กรณีที่ 5 ความคิดเกี่ยวกับ “ การฆ่าคนตาย ” เป็นกรณีของนางทิพย์ อายุ 22 ปี มีการศึกษาน้อย ครอบครัวมีฐานะยากจน เมื่อมีสามีก็เป็นคนเจ้าชู้และชอบทำร้ายร่างกาย จนทำให้นางทิพย์ทนไม่ได้ จึงได้กระทำความผิดขึ้น

3. ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษา พบว่า ปัจจุบันนี้มีผู้กระทำความผิดมากขึ้น เพราะ เกิดจาก ปัญหาทางเศรษฐกิจครอบครัวมีฐานะยากจน และมีรายได้น้อย ปัญหาทางครอบครัว คือ ครอบครัวมีสัมพันธภาพในครอบครัวที่ไม่ดี ทำให้แตกแยก เกิดการหย่าร้างขึ้น และมีปัญหาทางการศึกษา พบว่า ผู้ต้องขังหญิงส่วนใหญ่มีการศึกษาในระดับที่ต่ำ

สำหรับมาตรการในจำแนกผู้ต้องขัง การศึกษา การฝึกอาชีพนั้นเรือนจำได้จัดให้ผู้ต้องขังที่สนใจได้เข้ารับการศึกษ ส่วนการฝึกอาชีพโดยประดิษฐ์ดอกไม้กระดาษสาที่โรงงานภายนอกเรือนจำมาจัดการฝึกให้ นั้น ผู้ต้องขังหญิงทุกคนต้องทำ โดยทางโรงงานจะจัดให้เจ้าหน้าที่เข้าทำการควบคุมดูแลในเรื่องคุณภาพด้วย ในเรื่องการเตรียมการให้ผู้ต้องขังกลับสู่ครอบครัวและสังคมภายนอกนั้น เรือนจำได้จัดให้มีการสงเคราะห์ในเรื่องต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการออกไปสู่สังคมภายนอกก่อนที่ผู้ต้องขังจะพ้นโทษทุกครั้ง สำหรับความคาดหวังของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง คือ ไม่ต้องการให้ผู้ต้องขังที่พ้นโทษกลับเข้ามาในเรือนจำซ้ำอีก และให้กลับตัวเป็นคนดี สามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างปกติ

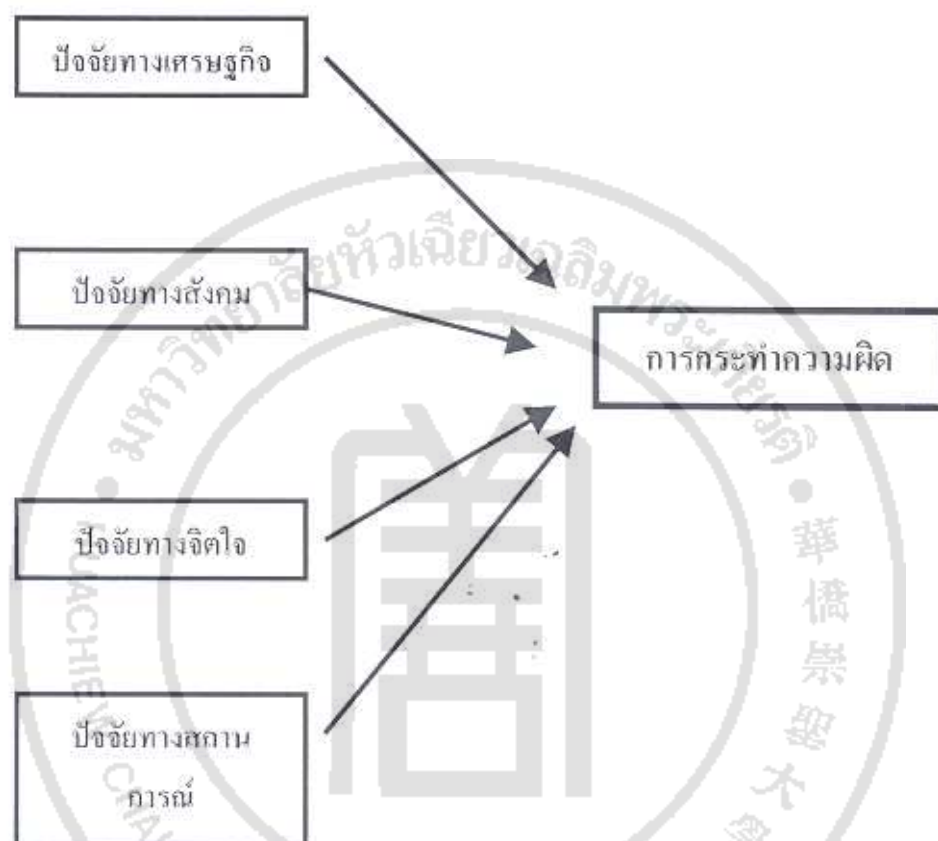
4. ข้อค้นพบจากการศึกษา

จากผลการศึกษาดังกล่าวข้างต้นผู้ศึกษาได้ค้นพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความผิดของผู้ใช้แรงงานหญิง ในจังหวัดสมุทรปราการ ได้แก่ ปัจจัยทางเศรษฐกิจ ปัจจัยทางสังคม และปัจจัยทางจิตใจของผู้ใช้แรงงานหญิงเอง โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุด คือ ปัจจัยทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ยังมีปัจจัยทางสถานการณ์ที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความผิดด้วยเช่นกัน ดังจะเห็นได้จาก กรณีของนางสาว กรณีนางไฉ่ กรณีของนางประทุม และกรณีของนางทิพย์

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความผิดของผู้ใช้แรงงานหญิง ประกอบด้วยปัจจัย 4 ด้าน คือ ปัจจัยทางเศรษฐกิจ ปัจจัยทางสังคม ปัจจัยทางจิตใจ และปัจจัยทางสถานการณ์ ดังแสดงในแผนภูมิข้างล่างนี้

แสดงกรอบแนวคิดที่ได้จากการค้นพบ

แสดงข้อค้นพบในการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำความผิดของผู้ใช้แรงงานหญิง

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาดังกล่าวผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. หน่วยงานของรัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมควรมีมาตรการ แผนงาน และโครงการที่ชัดเจนในการสร้างงานให้กับผู้ใช้แรงงาน ให้มีรายได้ที่มั่นคงและเพียงพอแก่การยังชีพ ในการนี้กระทรวงแรงงานควรมีการประสานงานและจัดทำโครงการร่วมกับกระทรวงต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เป็นต้น รวมทั้งการประสานงานกับภาคธุรกิจเอกชนในการจ้างงาน และการควบคุมมิให้มีการเอาเปรียบผู้ใช้แรงงาน โดยการจ่ายค่าจ้างในอัตราที่ต่ำกว่าค่าแรงขั้นต่ำตามที่กฎหมายกำหนด
2. หน่วยงานของรัฐและภาคเอกชนควรร่วมมือกันรณรงค์ให้ประชาชนเห็นความสำคัญของการสร้างสถาบันครอบครัวให้เข้มแข็ง โดยมีจุดเน้นที่จะให้การศึกษากับ บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ที่จะต้องมีหน้าที่ให้ความรัก สวมอบอุ่น คอยดูแลเอาใจใส่บุตรหลานอย่างสม่ำเสมอ รวมทั้งคอยให้คำปรึกษาเมื่อยามมีปัญหา
3. สื่อมวลชนควรมีนโยบายที่จะให้มีการสอดแทรกความรู้ทางด้านจริยธรรม ด้านศีลธรรม ให้มาก ๆ เพื่อจะได้ส่งเสริมจิตใจ ไม่ให้เป็นคนฟุ้งซ่าน และไม่ให้อ่อนแอขบถ
4. เจ้าหน้าที่ตำรวจควรจะไปให้ความรู้ทางด้านกฎหมาย ด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับอาชญากรรม และโทษที่จะต้องได้รับ ถ้ามีการกระทำความผิดขึ้น
5. รัฐบาลควรทำการทบทวนมาตรการด้านกฎหมายให้มีความศักดิ์สิทธิ์มากยิ่งขึ้น และกำหนดบทลงโทษให้รุนแรงมากขึ้น เพื่อป้องปรามมิให้ผู้คิดที่จะกระทำความผิด เกรงกลัวการถูกลงโทษที่รุนแรงมากกว่าเดิม